

[Nathalie Lind.]

„Vi har ingen mulighed“, skriver doktor Lefèvre videre,

„for at klare et forøget antal legale abortprovokationer, uden at det på afgørende vis vil gå ud over behandlingen af kvinder med kvindesygdomme. Vi har politikere som læger, et lige så stort ansvar over for disse kvinder som over for kvinder, der ønsker deres svangerskab afbrudt. Dette er også en del af vort abortansvar“.

Jeg synes, at disse alvorlige ord burde have givet anledning til, at regeringen havde lyttet til, hvad vi også fra mit partis side havde ønsket: at vi havde levet et stykke tid endnu med den nuværende lov og undersøgt det forslag, der kom fra overlæge Brandt-Nielsen i Kolding.

Gerda Møller: Hr. Falk Hansen og hr. Per Dich var ikke enige med mig i, at man tager ansvaret fra kvinden, hvis man vedtager det foreliggende lovforslag. Det er der ikke noget at gøre ved. Jeg er stadig væk af den opfattelse, at ansvaret forflygtiges, hvis man vedtager lovforslaget om fri abort. Efter min mening har kvinden ikke først det egentlige ansvar i det øjeblik, hun ønsker at komme af med sit foster, men hun har det på et langt tidligere tidspunkt, nemlig når hun indlader sig i et forhold. Og når man nu ved, hvor mange kvinder der har svært ved at administrere sin selvbestemmelsesret og sit ansvar på det tidspunkt, så er det i hvert fald ikke min opfattelse, at ansvarsbevidstheden bliver større, hvis hun får den lettere adgang til fri abort, som dette lovforslag er udtryk for.

(Kort bemærkning).

Thestrup: Det er rigtigt, at der i grundloven står, at begæring om folkeafstemning først skal fremsættes, når loven er vedtaget, og det er måske for så vidt også berettiget, at hr. Jens Peter Jensen deraf slutter, at det er forkert, når jeg inden den tid siger, at jeg agter at begære folkeafstemning. Men man kan jo også slutte modsætningsvis og sige, at det ville være lige så besynderligt, hvis man undlod at sige noget som helst om, at man agtede at begære folkeafstemning, skønt man agtede det, inden man nåede så

vidt. Det står for mig som det rigtigste, således som jeg har gjort, på forhånd at sige, at man agter at begære folkeafstemning.

(Kort bemærkning).

Per Dich: Til den uønskede, men alligevel lykkelige hr. Jens Peter Jensen vil jeg sige, at han har været heldig. Jeg vil anbefale hr. Jens Peter Jensen at tage rundt på danske børneinstitutioner for dér at konstatere, hvor mange af de børn og unge, der befinder sig på disse institutioner, der er resultat af uønskede svangerskaber.

(Kort bemærkning).

Karlskov Jensen: Kun lige en enkelt bemærkning. Det er blevet sagt et par gange i eftermiddags, og nu blev det gentaget af hr. Jens Peter Jensen, at en folkeafstemning om denne lov var ensbetydende med et valg imellem den gældende lov og den nye lov. Sådan opfatter jeg det ikke. Jeg opfatter det på den måde — og jeg agter personlig at skrive under på kravet om en folkeafstemning — at en forkastelse af loven er udtryk for, at man er gået for vidt. Det er min opfattelse af den gældende lov, og så kan det da ikke være anderledes, end at de, der har den opfattelse, må prøve på at hindre, at man går endnu videre. Det vil være min motivering for at skrive under på et sådant ønske.

Lene Bro: Når jeg har bedt om ordet, er det ærlig talt, fordi jeg vil give de talere ret, der siger: vi har talt længe nok om dette problem. I 1970-loven tror jeg nok dette problem blev gennemtrævlet på kryds og tværs, og alle gav udtryk for deres meninger. Men der er én ting, jeg mangler, nu da vi tager det op til debat igen. Alle taler om, hvad der er kvindens ret, det er ligesom blevet et modeord, ligestilling, kvindens ret, og vel er jeg tilhænger af denne indstilling, men vi må snart i dette ting også begynde at tænke på børnenes ret, og når vi er tilhængere af en fuldstændig fri abort, må det også være med børnene i tankerne vi er det. Det kan ikke være meningen, at vi med én hånd laver børneinstitutioner for at hjælpe børnene og med den anden hånd går imod en fri abort, der kunne hindre, at uønskede børn sættes i verden. Jeg synes, det er me-